

Uit het Rijke Vlijmense Wielerleven De Vlijmense vedette Piet Kuijs

1977: Hèt moment in de wielercarrière van Piet Kuijs. Op het Adsteeg-parcours in Beek (L) verovert hij het Nederlands Kampioenschap op de weg bij de amateurs. (foto Cor Vos)

Piet Kuijs (1950) Saturday Night Fever

Bruiloften en dansen. Wat heeft dat met wielrennen te maken? Niets zou je zo zeggen. Maar op de wielercarrière van Piet Kuijs hadden bruiloften nogal wat effect. De Vlijmense John Travolta danste heel wat keren tot diep in de nacht, om 's anderendaags een overwinning weg te kapen. Voor de gemiddelde wielrenner niet bepaald de juiste voorbereiding, maar voor Piet pakte de Saturday Night Fever verschillende keren goed uit.

Het Laatste Rugnummer

Beginjaren zestig: Ponyclub 'de Favorietjes', met op de vierde pony van rechts Piet Kuijs. (Archief Ben de Laat)

De sportieve carrière van Piet begon dan wel op een zadel, maar niet op die van een fiets! Ruim tien jaar was hij lid bij ponyclub 'de Favorietjes'. Daar reed hij zijn eerste rondjes en deed hij mee aan springconcoursen. Na twee cursussen gevolgd te hebben, werd hij er zelfs nog 'commandant' en gaf rijles aan anderen. In het weekend echter struinde hij in het midden van de jaren zestig met een aantal andere jonge wielersupporters de talrijke wielercoursen rondom Vlijmen af om daar de plaatselijke

favorieten zoals Bart van de Ven, Fried Libregts en Manus van Vugt aan het werk te

zien. Daarna werd er als razenden naar huis gereden en eenmaal terug in Vlijmen werd er stevast afgesprint (meestal komende vanuit de Melie) bij de eindstreep van de Ronde van Vlijmen voor Hotel Prinsen.

Uit deze groep zouden heel wat latere coureurs voortkomen. Naast Piet raakten ook onder meer Cees van Helvoort, Hans Fitters (deze twee waren meestal het rapste), Jan van Haaren, Ben Libregts, Theo Boelen, Piet van Vught (de latere spits van Vlijmense Boys), Martin Verboord, Bep Alosery, Nico van Beijnen, Wim Kuijs en Huub Zeeuwen

op hun gewone fiets (sport- laat staan racefietsen waren nog lang niet aan de orde) op zondag van en naar de koers. Piet was lang niet de beste van dit racegezelschap en dus ook niet van plan om zijn pony in te ruilen voor een racefiets. Hij was nooit aan het wielrennen begonnen, als hij niet was omgepraat door Nico van Beijnen, die toen ook net begon. En aldus verscheen Piet in 1968 als nieuweling voor het eerst aan het vertrek van een wielervedstrijd. Aan het eind van dat jaar behaalt hij in Liempde zijn eerste overwinning. In zijn tweede jaar als nieuweling wint hij vijf koersen: Den Dungen, Ulvenhout, Terwinselen, Oude Tonge en opnieuw in Liempde.

In 1970 stapte hij over naar de amateurs en wordt hij opgenomen in de ploeg van de Koning uit Genderen. De eerst twee jaren in de zwart-gele equipe leveren wel ereplaatsen, maar nog geen overwinningen op. In 1972 zet hij in Berghem eerst het Districtskampioenschap van Zuid II op zijn naam en wat later behaalt hij zijn eerste officiële overwinning bij de amateurs door het criterium van Made te winnen. Verder boekt hij in dat jaar nog zege's in Alblasserdam, Hoogerheide en in de laatste rit van de tweedaagse KKK-koers, die loopt van Vianden in Luxemburg naar Hoensbroek in Nederland. In het criterium in Hoensbroek is hij in de sprint Ad

Ulvenhout 1969: Een afgetekende zege voor Piet in de nieuwelingencategorie. (Archief Piet Kuijs)

Hoensbroek 1972: Winnaar van de laatste rit van de KKK-koers Vianden – Hoensbroek (Archief Piet Kuijs)

koers was ontstaan. In het zicht van de finish schudde Jos Kieftenburg Piet van zich af en leek de Omloop op zijn naam te gaan schrijven. Kieftenburg werd echter nog door een lekke band

Dekkers te snel af. In 1973 prolongeert hij in Rosmalen de Zuid-II-districtstitel. Het worden dat jaar maar liefst tien zeges. Hij wint in Waasmunster (B), Arnhem, Beekbergen, Gorinchem, Hilvarenbeek, Schijndel en in het 'eigen' Vlijmen. Ook de klassieke Omloop van de Haarlemmermeer is een prooi voor rappe Piet, al komt hier wel het nodige geluk bij kijken.

In de slotfase ontsnapte Piet samen met Jos Kieftenburg uit een groep van zo'n dertig renners die na negentig kilometer

Omloop van de Haarlemmermeer 1973: De eerste klassieke zege. (Archief Piet Kuijs)

getroffen en Piet, die de strijd al opgegeven had, dook weer in zijn stuur om zijn tegenstander op luttele meters van de meet nog te passeren. Zowel in de KO-race als in de Ronde van Midden Nederland staat hij met een derde plaats op het erepodium.

In 1974 verandert Piet van sponsor. Samen met Bas van Lamoen en Ben Libregts stapte hij over van de Koning naar het in Vlijmen huizende Bossche Staalbouw. Hij sluit dit seizoen af met negen overwinningen. Vijf zeges worden in België behaald: Duffel, Lokeren, Temse, Heist op den Berg en de klassieker GP Meert in Nieuwerkerken. Daarnaast zijn er zeges in het Duitse

1974, Duffel (B): Piet is de hele Belgische top te snel af. V.l.n.r. Luc Wuijts, André Delcroix, Ad Dekkers, Eric van Lent, Piet, Ludo Peeters, Emiel Gijsemans. (Archief Piet Kuijs)

Bielefeld, in Haarsteeg, opnieuw in Vlijmen en in de tweedaagse van Obbicht, waar hij twee keer tweede wordt, maar het algemeen klassement op zijn naam schrijft.

Met de Bossche Staalbouw rijdt hij Olympia's Tour door Nederland, waarin hij nog bijna een etappe op zijn naam schrijft. In de zesde rit van Ulestraten naar Schijndel wordt hij echter nipt geklopt door gelegenhedsploegmaat Co Hoogendoorn. In het algemeen klassement van de rondrit door

Nederland wordt hij 26ste.

Na amper een jaar Bossche Staalbouw staat er al weer een andere sponsor op de

stoep, Batavus. In zijn eerste jaar voor de rijwielfabrikant uit Heerenveen worden het vijf overwinningen.

Voor de deur van zijn sponsor grijpt Piet zijn tweede klassieke zege door de Ronde van Zuid-West Friesland te winnen. In de eindsprint is hij duidelijk sneller dan Nico Hilberink met wie hij in de slotfase uit een groep van zeven renners ontsnapt is. Verder schrijft hij in 1975 wedstrijden in Booischot (B), Scheveningen (een wedstrijd achter dernies) en Rosmalen op zijn palmares. Ook wint hij met Romsée-Stavelot-Romsée een soort mini Luik-Bastenaken-Luik. Olympia's Tour sluit hij af met een tiende plaats in het algemeen klassement. In de Omloop van het Zuiden

1975, Ronde van Zuid-West Friesland: Een tweede klassieke zege voor Piet in Heerenveen, de vestigingsplaats van de sponsor. (Archief Piet Kuijs)

1976, Olympia's Tour met hulp uit Vlijmen. Op de Keuteberg krijgt Piet een 'kontje' van Cor van Overdijk (de Sjok) (Foto Cor Vos)

grijpt hij met een tweede plaats net naast een tweede klassieke zege, en op het Nederlands Kampioenschap in Hoogerheide valt hij met een vierde stek net naast het podium. Hij wordt in 1976 in Grave voor de derde keer Districtskampioen (Zuid II). Verder wint hij dat jaar in Uden, Duffel (B), Langdorp (B), Waspik, Giessenburg, de Lier en Aalsmeer. In de Ronde van Overijssel wordt hij derde.

1977: Thuiskomst in de Rood-Wit-Blauwe trui, met op de achtergrond Bart van Lamoen en Cees van Helvoort (Archief Piet Kuijs)

In 1977 worden het negen zeges, met als grootste triomf het behalen van de Nederlandse wegtitel. Hij start het seizoen met overwinningen in Houthalen(B), Kalken(B) en Duffel(B). Pas op het nippertje weet hij zich vier dagen voor de titelstrijd via een vierde plaats in de Vierstromenlandronde te plaatsen voor deelname aan het Nederlands Kampioenschap. Hij start dan ook met het hoogste rugnummer (150). Enige speciale voorbereiding komt er niet aan te pas, of het moet zijn, dat hij daags voor de wedstrijd tot half drie 's nachts de beentjes nog even losgooit op een bruiloftsfeest. Ieder ander zou hierdoor 's anderendaags als een Foxy Foxtrot met elastieken benen aan het vertrek staan, maar voor Piet wordt het de vierde keer, dat hij na een dansavondje met de bloemen naar huis gaat. Na het behalen van het Nederlands kampioenschap wint hij nog in Erp, Schijndel en Etten-Leur. Na veel vijven en zessen en heel wat lobbywerk van regionale wielerveden – consul Harrie Meys dreigt zelfs met aftreden - wordt hij opgenomen in de selectie voor het Wereldkampioenschap, dat in Venezuela gehouden zal gaan worden. In de voorbereiding wint hij met de nationale ploeg nog de ploegentijdrit in

Maren-Kessel en de negende etappe van Wittlich naar Bad Neuenahr in de Ronde van Rheinland-Pfalz. Maar op het wereldkampioenschap deelt hij in de algemene malaise van de Nederlandse ploeg. Al vroeg in de koers rijdt hij twee keer lek. Beide keren weet hij terug te keren in de grote groep, tot een massale valpartij aan alle illusies een eind maakt.

Of het de vloek van de kampioenstrui is kan niemand zeggen, maar 1978 wordt een mager jaar.

Een virusinfectie speelt hem parten. Piet wordt wel voor de eerste keer clubkampioen van wielersclub De Zwaluw en komt verder maar tot een zege. In een avondwedstrijd in Kontich (B) maakt Piet onderdeel uit van een kopgroep van tien renners. Hij lijkt de sprint vlot te gaan winnen, maar tenslotte moet hij de Belg Ivan Zagers naast zich dulden. De gedelegeerden worden het niet eens over de millimeterspurt en wijzen tenslotte maar twee winnaars aan.

Piet start in 1978 ook in de Tour de France van het Oostblok, de Vredeskoers (Berlijn – Praag – Warschau). Al na twee etappes is er van een Nederlandse ploeg geen sprake meer en zijn vijf

1977: Winnaar van de negende etappe in de Ronde van Rheinland-Pfalz. Links nummer twee Kunibert Bock en rechts nummer drie Rudi Zalfen. Rondemiss Helga juicht net zo hard mee. (Archief Piet Kuijs)

van de zes renners afgestapt. Ook Piet is een van dit vijftal, twee valpartijen hebben hem ver achteruitgeworpen, het erbarmelijke weer doet de rest en maakt de kater compleet. In 1979 verlaat hij Batavus en vindt een nieuwe sponsor in Van der Heijdens Meubelen. Ondanks een val in Olympia's Tour waarin hij als gastrenner voor Elite Meubelen-Ketting-Shimano aantreedt, en door een dubbele armbreuk wekenlang buitenspel staat, wordt 1979 weer

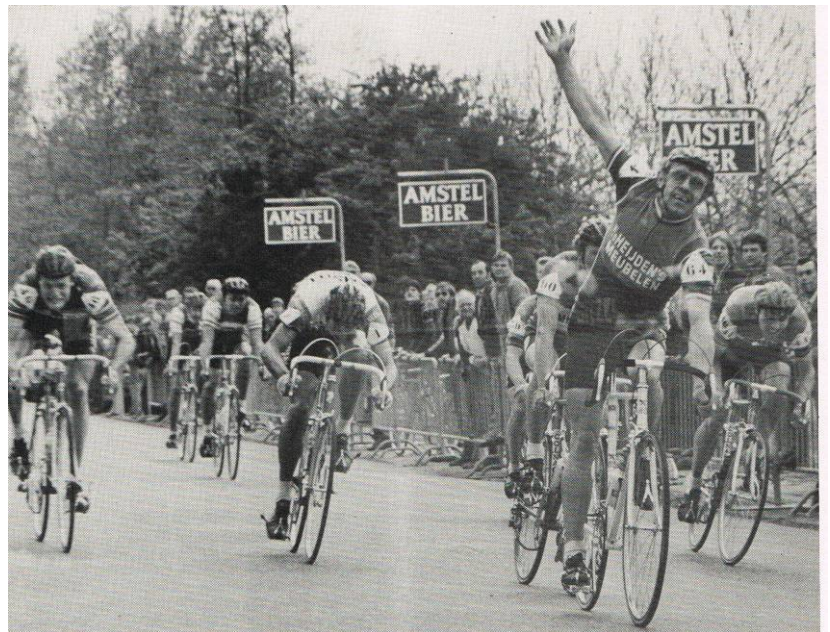
1980, Ronde van Tunesië: Piet in de groene trui naast klassemmentsleider Hans Koot (in de witte trui), omringd door Noord-Afrikaanse coureurs. (Archief Piet Kuijs)

Spartaan minuten sneller dan de nationale selecties van Italia en Espagna.

Zeven overwinningen worden het in 1980. Hij wordt voor de tweede keer clubkampioen van De Zwaluw, en wint verder in Schijndel, Vught, Berlicum, Veghel en Sint Amands (B).

In de vierdaagse Ronde van Berlijn wint hij de laatste etappe, en in de Ronde van Tunesië is de zevende rit van Gabes naar Gafsa een prooi voor Piet, die in het Algemeen Klassement alleen landgenoot Hans Koot voor zich moet dulden. Piet wint wel ook de groene trui van het puntenklassement in deze Ronde, waarin hij nogal wat werk verzet. Want niet

een ouderwets jaar voor Piet. Zes zeges zijn zijn deel. Hij wint voor de derde keer in het 'eigen' Vlijmen en verder in Maarheeze, Merchtem (B) en Duffel (B). In de Omloop van de Haarlemmermeer grijpt hij met een tweede plaats net naast opnieuw een klassieke zege. De kroon op het seizoen zet hij met het tijdritteam van De Zwaluw, waarmee hij in Dronten het Algemeen Nederlands Clubkampioenschap verovert. Het jaar wordt afgesloten met nog een overwinning in een ploegentijdrit: in de Vuelta d'Ampurdan is een mixed team van w.c. De Zwaluw en het Haagse de

1981, Twee klassieke zeges in drie dagen!

Boven : Piet klopt zijn medevluchters in de Ronde van Midden-Nederland.

Onder: Piet op het erepodium na zijn solozege in Enschede – Münster (D) met rechts de derde aankomende Ritterfeld .

(Archief Piet Kuijs)

alleen in, maar ook na de koers is hij actief. Omdat de soigneur door zijn rug is gegaan, masseert Piet na afloop van de etappe nog even zijn ploegmakers, en als blijkt, dat de mecaniciens eigenlijk niets meer kan als de

fietsen poetsen, neemt hij die rol ook maar op zich.

In 1981 worden het opnieuw zeven zeges. Reek, Beervelde (B), Nuenen en Luijkgestel worden op het palmares bijgeschreven. En hij laat zien noch lang niet afgeschreven te zijn. In drie dagen tijd wint hij twee klassiekers. In de Ronde van Midden Nederland legt hij zeven medevluchters over de knie en twee dagen later rijdt hij tien kilometer voor de eindstreep weg bij vier metgezellen om met 25 seconden voorsprong Enschede – Münster (D) op zijn naam te schrijven. In de Ronde van Neder-Oostenrijk wint hij in

1984: Winnaar van de negende rit in de Ronde van Joegoslavië (Archief Piet Kuijs)

Gross Welkersdorf de tweede etappe in een massasprint. Ook op het Kampioenschap van Nederland in Geulle laat hij zich weer zien.

Achter de drie koplopers wint hij de sprint van een grote groep achtervolgers en behaalt hij een vierde stek. Met een overwinning in Oss en een vierde zege in de Ronde van Vlijmen geeft hij 1982 kleur. En in de grote koersen doet hij ook nog steeds mee: hij wordt derde in het kampioenschap van Midden Brabant en in Enschede – Münster. In 1983 blijft Piet gestaag doorgaan. Het worden zes overwinningen: twee keer in Geffen, de vestigingsplaats van sponsor Van der Heijden's Meubelen en in Schayk, Boxmeer, Deurne en Hilversum.

Ook in 1984 blijft hij overwinningen aaneenrijgen. Vijf stuks zijn het ditmaal. Hij wint de criteriums van Kerkdriel, Barendrecht, Deurne en Stiphout, en voegt daar nog de negende rit in de Ronde van Joegoslavië aan toe.

In 1985 neemt Piet afscheid van de wielersport als actief renner. Hij wordt nog maar eens – voor de derde keer – clubkampioen van w.c. De Zwaluw en wint een rit in de voorjaarscompetitie (VJC) in Oss, maar legt er de riem af na de Ronde van Vlijmen, die hij als derde beëindigt. In totaal staat de teller dan, naast drie clubkampioenschappen bij De Zwaluw, drie Districtstitels (Zuid II) en de winst in het puntenklassement (groene trui) in de Ronde van Tunesië op 83 overwinningen.

1987: Juniorenbondscoach Piet Kuijs naast een totaal uitgewoonde Erik Dekker na afloop van een rit in de Settimana Bergamasca in Italië (Archief Piet Kuijs)

1992: Piet Kuijs als bondscoach bij de amateurs, met zijn selectie voor de Olympische Spelen in Barcelona. Op deze foto, v.l.n.r. Bovenste rij: Erik Dekker, Roger Smeets, Steven de Jongh, Koos Moerenhout, Jan Boven, Leon van Bon en Gerard Kemper. Middelste rij: Hans van Dijk, Anton Tak, Marcel Vegt, Rik Reinerink en Rob Compas. Voorste rij: Pelle Kil, Richard Groenendaal, Niels van der Steen, bondscoach Piet en Michael Boogerd (Archief Piet Kuijs)

Een dag na zijn laatste wedstrijd wordt hij assistent van junioren-bondscoach André Boskamp bij de KNWU. Het eerstvolgende weekend is hij al actief als ploegleider in de tweedaagse van Braunschweig (D). En Piet smaakt al meteen het zoet van het succes, want wat later wordt Raymond Meijs de derde Nederlandse wereldkampioen bij de junioren. Aan het eind van het seizoen volgt hij Boskamp – die naar de amateurs overgaat - op en wordt Piet zelf bondscoach bij de junioren. En het wordt opnieuw een voltrefter, want Michel Zanoli wordt de volgende juniorenwereldkampioen, terwijl Richard Luppès het zilver verovert. Een jaar later moeten de junioren de wereldtitel aan de Rus Pavel Tonkov laten, maar Erik Dekker grijpt het zilver, en de tijdrifploeg, bestaande uit Robert van der Vin, Maarten den Bakker, Gerard Kemper en Antoine Lagerwey verovert brons.

In 1989 volgt Piet opnieuw Boskamp op, ditmaal als bondscoach bij de amateurs. Met Boskamp is Piet de enige Nederlander met een Oost-Duits trainersdiploma. In 1990 volgen deze twee in de DDR een veertiendaagse cursus aan de SportHochSchule in Leipzig. “Maar meer als wat die Oost-

Duitsers kwijt wilden, vertelden ze ons uiteraard niet”, vertelt Piet. Na de Olympische Spelen van 1992 in Barcelona, waar Erik Dekker na de later in de Tour de France overleden Fabio Casartelli de zilveren medaille verovert, wordt zijn contract door de KNWU niet meer verlengd. Piet komt er achter, dat er voornamelijk

1996, Paralympics Atlanta: Piet schreeuwt het tandembaar Mulder (achterop) – Schoots (voorop) naar Olympisch Goud op de achtervolging. (Archief Piet Kuijs)

2010, Izegem (B): Als ploegleider van de Rabobank opleidingsploeg (Continental Team) instrueert Piet zijn renners voor de start van de wedstrijd. (part.coll.)

beoordeeld wordt op resultaten op het WK en de Olympische Spelen en minder – of niet - op goede uitslagen in de rest van het seizoen. Hij pakt zijn stiel als timmerman weer op, gaat de amateurs van w.v. Schijndel trainen en wordt part-time bondcoach van het tandemduo Jan Mulder – Pascal Schoots, die op de Paralympics in Atlanta (1996) op de achtervolging de gouden medaille veroveren. Ook in Sydney is hij erbij als Mulder opnieuw, maar ditmaal met Jeroen Straathof goud verovert op de achtervolging en

zilver in de wegwedstrijd met Pascal Schoots. In 1996 wordt hij daarnaast talentenscout voor de Rabo juniorenploeg. In 2004 gaat hij over

naar opleidingsploeg van Rabobank en wordt ploegleider van het beloftenteam. In al die jaren worden er nogal wat talenten klaargestoomd voor een professionele wielercarrière: Raymond Meijs, Michel Zanoli, Erik Dekker, Michael Boogerd, Koos Moerenhout, Jan Boven, Maarten den Bakker, Steven de Jongh, Tristan Hofman, Bart Voskamp, Danny Nelissen, Leon van Bon, Richard Groenendaal, Pieter Weening, Joost Posthuma, Thomas Dekker, Robert Gesink, Lars

Boom, Bauke Mollema, Wilco Kelderman, Kai Reus, Theo Eltink, Steven Kruiswijk, Tom-Jelte Slagter. Eigenlijk heeft Piet zo'n beetje alle Nederlandse talenten wel in zijn teams gehad, met als uitzondering Servais Knaven. Als eind 2012 voor de ProTour-ploeg van Rabo het doek valt, keert Piet weer terug waar hij begonnen is: op het oude nest van de KNWU wordt hij talentenscout, en daarmee was de cirkel weer rond. Op 1 januari 2017 stopte Rabobank na 21 jaar met sponsoring van het wielrennen en daarmee kwam er ook een einde aan het dienstverband bij de KNWU van Piet.

Ondanks zijn vele successen bij de amateurs is Piet nooit beroepsrenner geworden. Er waren wel enkele aanbiedingen, maar deze waren nooit dusdanig, dat hij er lang over hoefde na te denken. Zo kon hij professional worden bij Frisol, maar de aanbieding was zo pover, dat hij maar beter amateur kon blijven. In de huidige tijd zou Piet vrijwel zeker wel prof geworden zijn, want de huidige contracten zijn nogal wat beter. Gevraagd naar de verschillen tussen de vroegere amateurs en nu zegt hij: "De overgang van de junioren naar de amateurs is nu veel beter als in onze tijd. Toen reed je bij de nieuwelingen (nu junioren) met een vaste versnelling van 52-18 en was je wat later amateur en mocht je ineens met 53-14 rijden. Voor nogal wat neo-amateurs duurde het daarom jaren voor ze weer op niveau kwamen. Door de huidige ploegenindelingen en wedstrijdcategoryën, zoals die door de UCI (Internationale Wielerbond) zijn ingesteld, rijdt je als amateur tegenwoordig ook regelmatig tegen beroepsrenners, waardoor een eventuele stap naar het professionalisme nog kleiner is."

Terugkijkend op zijn eigen carrière en deze vergelijkend met wat hij als ploegleider heeft ondervonden, zegt Piet: "Qua training hebben wij het niet zo verkeerd gedaan, we hadden alleen wat meer rust in moeten bouwen." En als hij weer eenentwintig zou zijn, zou hij zo weer beginnen als wielrenner. Het is een fantastische tijd geweest, waarin er naast de sportieve prestaties ook heel wat is afgelachen.

Zo was Bas van Lamoen altijd bezig met allerhande streken. Hij had de gewoonte om op weg naar of van de koers plotseling zijn handen voor de ogen van de chauffeur te houden, en dan te vragen: "Zie jij nog wel iets?". Tijdens een van zo'n ritten had Ben Libregts zich hierop voorbereid en een alarmpistool in het handschoenvakje klaar gelegd. Toen Bas zijn truc weer eens uithaalde, greep Ben het pistool en schoot naar achteruit. Niet alleen schrok Bas zich een aap, maar de steekvlam die uit het pistool kwam schroeide Bas' zijn wenkbrauw eraf. Enfin, deze grap heeft later nooit meer uitgehaald. Een andere gewoonte was, dat Basje ook dikwijls in zijn nakie rondliep. In etappekoersen werden de renners na de wedstrijd een voor een gemasseerd. Bas vond het te veel moeite om zich na het douchen aan te kleden en wachtte zijn beurt om gemasseerd te worden in zijn blootje af. In Olympia's Tour smeedden zijn ploeggenoten en de masseur een complot om 'de streaker' een lesje te leren. Toen hij eenmaal aan de beurt was, wipte Bas de gang op om van zijn kamer naar de kamer van de masseur te gaan. Eenmaal op de gang gingen prompt alle deuren op slot en bleef Bas vertwijfeld achter.

Eerst vond hij het nog niet zo erg, maar toen hij even later iemand de trap op hoorde komen, werd hij toch wel lichtelijk paniekerig. Achter de deuren hielden de renners en de masseur hun adem in, om toch maar vooral goed te kunnen volgen hoe dit af zou gaan lopen. Na een eindeloze tijd van afwachten en niks horen, gingen de deuren open en werd er de gang opgekeken, maar er was niemand te bekennen. Na even zoeken bleek Basje

"Na even zoeken bleek Basje zich achter een grote plantenbak verscholen te hebben." Ook de verslaggever kan zich dit voorval nog goed herinneren. (foto Ad van Kessel)

zich achter een grote plantenbak verscholen te hebben.

Een ander opmerkelijk voorval beleefde Piet in Spanje tijdens de Ronde van Ampurdan. De ploeg verbleef met een aantal andere teams een paar nachten in hetzelfde hotel. Tijdens de eerste nacht deed niemand een oog dicht, omdat er een eindje verderop een hond onophoudelijk bleef blaffen en huilen. Toen dit de tweede nacht weer leek te gaan gebeuren, zei een van de renners uit een andere ploeg: "Nou, daar ga ik eens even een eind aan maken.". Hij ging naar buiten, verdween in de nacht en inderdaad, even later hield het blaffen op. Toen hem 's anderendaags gevraagd werd, hoe hij dit voor elkaar gekregen had, was het antwoord: "Die blaft nooit meer!"

1977: Piet in de Rood-Wit-Blauwe trui als Kampioen van Nederland. (part.coll.)

2013: Piet als talentenscout in de Oranje-kleurige KNWU-volgauto, op zoek naar volgende wielertalenten. (foto Ad van Kessel)

Foto's Cor Vos, Ad van Kessel en archief Piet Kuijs